

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Монтана, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Тушева

Членове: Елизабета Кралева
Александра Нанова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разглежда докладваното от Аделина Тушева Въззивно гражданско дело № 20231600500303 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 193 от 15.06.2023 г., постановено по гр. дело № 530 по описа за 2022 г. Районен съд-Лом е осъдил на основание чл.203, ал.2 КТ във вр. чл.45 ЗЗД К. В. с ЕГН ***** да заплати на „Е.“ ООД, ЕИК *, сумата от 3000,00 лева, представляваща наложена на „Е.“ ООД имуществена санкция с влязло в сила НП № 26-0000049/25.01.2021 г. на директора на РД АА – гр. *, вследствие извършено от К.В. нарушение (без валидна карта на водача извършил международен превоз на товари с автомобил марка „*“, кат. № *, с рег. № * и прикачено ремарке кат. О4, рег. №* от Р. А. до Р. Б., започващ на 23.01.2020 г. и завършващ на 27.01.2020 г.), ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска – 23.03.2022 г. до датата на изплащане на задължението, както и за сумата от 120,00 лева – разноски по делото.

Недоволен от постановеното решение е К. В., който го обжалва с доводи за неправилност. В жалбата се поддържа, че решението е необосновано и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи се, че допуснатите от първостепенния съд съществени процесуални

нарушения се изразяват в необсъждане доводите на ответника, изложени в писмената му защита. В тази връзка се твърди, че ищецът е санкциониран за собственото си виновно поведение, а ответникът няма вина, тъй като ищецът го е допуснал да извърши превоз при липса на валидна карта. Твърди се, че липсват доказателства превозът да е възложен и извършен от К. М., като в жалбата са развити подробни съображения в тази насока. Сочи се, че в нарушение на чл.298 ГПК съдът се е позовал на решения на РС Враца и АС Враца, в които производства ответникът не е бил страна. Оспорени са и изводите на съда за наличие на умисъл на ответника, както и наличието на причинна връзка между деянието и санкцията на наказващия орган. Съобразно изложеното се иска отмяна на решението и отхвърляне на исковите претенции, ведно с присъждане на деловодни разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Е.“ ООД, чрез своя пълномощник адв. Х. П., с който същата се оспорва като неоснователна. Релевират се доводи за законосъобразност на решението, предвид изричното произнасяне на районният съд по наведените от ответника доводи. Сочи се, че правилно са взети предвид двете съдебни решения, с които е потвърдена санкцията на ищеца, тъй като същите проверяват верността на отразените в наказателното постановление обстоятелства, от които се установява, че водача К. В. е извършвал процесния транспорт, като е управлявал ППС без валидна карта за квалификация. В тази връзка посочва, че административния акт е задължителен за гражданския съд на основание чл.302 ГПК. Излагат се подробни доводи досежно наличието на умисъл и причинна връзка между деянието на В. и санкцията наложена на ищеца. Предвид това се моли съдът да потвърди първоинстанционното решение като правилно и да се присъдят разноски.

Във въззивното производство не са събрани доказателства.

Окръжен съд-Монтана, като провери атакувания по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата, предвид събраните по делото доказателства и въз основа на закона, приема следното:

Въззивната жалба е допустима като подадена в срок от легитимирано лице, имащо правен интерес от отмяна на обжалвания съдебен акт, като по същество е основателна. Съображенията за това са следните:

За да постанови своето решение, Ломският районен съд приел, че

ответникът В. не е изпълнил задължението си да следи и своевременно да подновява необходимите за дейността му документи. Изложени са съображения, че деянието му е извършено при евентуален умисъл, тъй като не е целял пряко настъпване на причинените вреди, но ги е допускал, като не е предприел действия по издаване на нова карта на водача. Предвид това съдът е приел, че е налице причинна връзка между противоправното му поведение и наложената на дружеството имуществена санкция.

Окръжен съд-Монтана, като взе предвид доказателствената съвкупност, намира, че от **фактическа стана** се установява следното:

По делото не е спорен фактът, че страните са били в трудови правоотношения от 24.02.2010 г. до 20.08.2021 г., като заеманата за този период длъжност от К. В. е „шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“. Основните му задължения са описани в раздел III от Длъжностната характеристика, като от т.12 се установява, че при пътуване шофьорът следва да носи свидетелството си за управление на МПС, попълнен и заверен пътен лист, командировъчна заповед, свидетелство за регистрация на МПС, документите за сключена застраховка „ГО“, „Каско“ и изискващите се от характера на товара превозни документи. Към трудовото му досие е приложена и Декларация от 25.02.2010 г., видно от която В. е запознат със задълженията си като водач на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари и носи отговорност за валидността на следните документи, заложили в изискванията на Наредба № 11/31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, ЗАП, ЗДвП и всички приложими актове, като са изброени следните документи: СУМПС за съответната категория, Свидетелство за професионална компетентност, Карта за квалификация на водача, Удостоверение за психологическа годност на водача, както и всички други, евентуално изисквани документи за водач на превозно средство, извършващо международен превоз на пътници и товари. Съгласно т.2 от Декларацията В. се е съгласил да носи отговорност, като заплати на работодателя наложените му глоби или други имуществени санкции в случай, че някой от изброените документи е с изтекъл срок на валидност, представен е неистински, подправен или е с невярно съдържание.

Със Заповед на работодателя от 18.01.2020 г. В. е командирован по

заявка от Б. – Х. – Б. със задача превоз на товари по заявка за срок от 8 дни от 18.01.2020 г. до 25.01.2020 г.

С Наказателно постановление № 26-0000049/25.01.2021 г. на „Е.“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лева, тъй като фирмата-превозвач е допуснала да бъде извършен международен превоз на товари от Р. А. до Р. Б. започващ на 23.01.2020 г. и завършващ на 27.01.2020 г. От постановлението е видно, че при извършването на превоза водача на автомобила К. В. не отговарял на изискванията за квалификация на водача, тъй като не притежавал валидна карта за квалификация на водача. С решение от 31.03.2021 г. на Врачанския районен съд наказателното постановление е потвърдено, като впоследствие с Решение № 282/05.08.2021 г. Административен съд-Враца е оставил в сила решението на районния съд.

С Платежно нареждане от 10.09.2021 г. „Е.“ ООД е заплатил наложената му с НП № 26-0000049/25.01.2021 г. имуществена санкция в размер на 3000,00 лева.

От представените ксерокопия на три карти за квалификация е видно, че В. има издадена карта на 05.02.2010 г., валидна до 09.01.2015 г., издадена карта на 19.12.2014 г., валидна до 14.12.2019 г. и издадена карта на 02.02.2020 г., валидна до 26.12.2024 г.

На основание чл.176 ГПК К. В. е дал обяснения пред първоинстанционния съд, като твърди, че не знаел, че картата му за квалификация на водача изтича на 14.12.2019 г. и не му било казано, за да си извади нова. Заявява, че по принцип картата е при него, но при всяко получаване на документи, които се възобновяват, работниците ги представят във фирмата, като те се снимат и остават в досието. Според него задължение на работодателя е да следи за тези неща, като не му е било казано, че картата му изтича и трябва да се извади нова, а въпреки това са му възложили курс за превоз на товари.

При така установената фактическа обстановка от **правна страна** МОС приема следното:

Разпоредбата на чл.203, ал.2 КТ предвижда че за вреда, която е причинена умишлено или в резултат на престъпление или е причинена не при или по повод изпълнението на трудовите задължения, отговорността се определя от гражданския закон. В настоящия случай, за да бъде уважен искът по чл.203, ал.2 КТ във вр. чл.45 ЗЗД, работодателят следва да докаже

кумулятивното осъществяване на следните предпоставки: наличие на трудово правоотношение между него и работника, през периода, през който е причинена имуществена вреда, умишлено противоправно поведение на работника, имуществена вреда за работодателя, както и наличие на причинна връзка между противоправното поведение на работника и причинената вреда. В тази връзка следва да се отбележи, че в тежест на работодателя е да докаже наличието на посочените предпоставки.

В случая не е спорно, че страните са били в трудови правоотношения. Несъмнено се установява, че К. В. носи отговорност за валидността на подробно описаните в Декларацията от 25.02.2010 г. документи за водач на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари. Установи се също, че в периода от 15.12.2019 г. до 01.02.2020 г. К. В. не е притежавал валидна карта за квалификация на водача. Въпреки това, същият е командирован от работодателя да извърши превоз на товари за срок от 8 дни за периода **от 18.01.2020 г. до 25.01.2020 г. с маршрут Б. – Х. – Б.**

От приложеното Наказателно постановление № 26-0000049/25.01.2021 г. се установи, че на работодателя е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лева, за това, че е допуснал да бъде извършен международен превоз на товари **от Р. А. до Р. Б., започващ на 23.01.2020 г. и завършващ на 27.01.2020 г.**, като водача на автомобила, осъществил превоза, не притежава валидна карта за квалификация на водача, съответно не отговаря на изискванията за квалификация на водача.

От гореизложеното е видно, че В. не е спазил задължението си при извършване на международен превоз да притежава валидна карта за квалификация на водача. Несъмнено е, че фирмата-работодател е претърпяла вреда, като същата е породена от наложената от НП № 26-0000049/25.01.2021 г. имуществена санкция. В тази връзка следва да се отбележи, че в обстоятелствената част на исковата молба е посочено, че наложената санкция е в причинна връзка с извършения на 23.01.2020 г. – 27.01.2020 г. превоз на товари от работника В.. Не е спорно както в теорията, така и в практиката, че основанието на иска, така както е предявено в исковата молба, обхваща фактите, от които произтича претендираното право. В случая, за да се уважи искът, работодателят следва да докаже, че именно на 23.01.2020 г. – 27.01.2020 г. В. е извършил превоз на товари без да притежава валидна карта за квалификация, тъй като по този начин ще се установи причинната връзка между противоправното поведение на работника и наложената с наказателното постановление имуществена санкция. От писмените доказателства се установява единствено, че В. е командирован да извърши превоз по друг маршрут и за различни от твърдените в исковата молба и наказателното постановление дати, а именно от 18.01.2020 г. до 25.01.2020 г. с маршрут Б. – Х. – Б.. Няма данни по делото работникът В. да е извършил международен превоз от Република А. до Република Б., започващ от 23.01.2020 г. и завършващ на 27.01.2020 г. Доколкото това обстоятелство следва да се докаже от работодателя, а същото остана недоказано в хода на

производството, настоящия състав намира, че липсва причинна връзка между деянието на В. и настъпилата вреда за фирмата-работодател. Неоснователни са доводите на въззиваемият, че на основание чл.302 ГПК съдът следва да приеме, че именно В. е извършил превоза, тъй като предмет на производството по чл.59, ал.1 от ЗАНН е валидността и законосъобразността на съответното наказателно постановление и именно досежно тях решението е задължително. Тях съдът изследва и коментира в мотивите към своето решение, а мотивите не се ползват със сила на присъдено нещо. Освен това, страните по делото пред административния съд са различни, в сравнение с тези по настоящото производство. След като по настоящото делото няма данни В. да е извършил международен превоз от Република А. до Република Б., започващ от 23.01.2020 г. и завършващ на 27.01.2020 г., не може да бъде установена причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда на работодателя. Изложеното е достатъчно, за да се отхвърли исковата претенция като неоснователна, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Доколкото само въз основа на това се постига преследваният от въззивника правен резултат (отмяна на първоинстанционното решение), безпредметно се явява обсъждането на останалите доводи във въззивната жалба.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК „Е.“ ООД следва да заплати на К. В. направените разноски пред двете инстанции в общ размер на 1329,01 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 193 от 15.06.2023 г. на Районен съд-Лом, постановено по гр. дело № 530/2022 г., по описа на същия съд като неправилно и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от „Е.“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *, ул. „*“ № *, ет.* срещу К. В., ЕГН *****, адрес: гр. *, ул. „*“ №*, иск с правно основание чл.203, ал.2 КТ във вр. чл.45 ЗЗД за заплащане на сумата от 3000,00 лева, представляваща заплатена от „Е.“ ООД, ЕИК *имуществена санкция по влязло в сила Наказателно постановление № 26-0000049/25.01.2021 г., издадено от Директор на РД „АА“ - *.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК „Е.“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *, ул. „*“ № *, ет.* да заплати на К. В., ЕГН *****, адрес: гр. *, ул. „*“ №*сумата от 1329,01 лева, представляваща направени разноски пред двете инстанции.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____